

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Urto/2/2024                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 6023010043                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 10.04.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Pavol Farkaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:6023010043.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci odsúdeného M. X., v konaní o uznanie a výkone rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 10. apríla 2024, o odvolaní odsúdeného M. X. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. februára 2024, sp. zn. 4Ntc/9/2023, takto

### rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného M. X. z a m i e t a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 29. februára 2024, sp. zn. 4Ntc/9/2023 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že podľa § 16 ods. 1 písm. f) v spojení s § 4 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon č. 549/2011 Z. z.“) odmietol na území Slovenskej republiky uznanie a výkon rozsudku Okresného súdu v Mladej Boleslavi, č. k. 2T/143/2022 zo 4. novembra 2022, ktorým bol občan Slovenskej republiky M. X., nar. XX. Q. XXXX v H. H., trvale bytom T. T. V. XX, okres W., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 337 ods. 1 písm. a) Trestného zákona Českej republiky, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

- dňa 28.10.2022 okolo 11.35 hod. viedol v Mladej Boleslavi, ul. Zalužanská, osobné motorové vozidlo zn. VW Passat, reg. zn. A. XXXX,
- dňa 30.10.2022 okolo 12.50 hod. viedol v Mladej Boleslavi, ul. Jilemnického, osobné motorové vozidlo zn. VW Passat, reg. zn. A. XXXX,
- dňa 01.11.2022 okolo 23.49 hod. viedol v Mladej Boleslavi, ul. Dukelská, osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, reg. zn. A. XXXX,

pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu v Mladej Boleslavi, sp. zn. 4T/151/2022 z 30. septembra 2022, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. októbra 2022,

mu bol uložený okrem iného trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na 5 rokov, rozhodnutím správneho orgánu Magistrátu mesta Mladá Boleslav, odbor dopravy a cestného hospodárstva, oddelenie dopravných správnych agend zn. DP-03622/2022 z 12. mája 2022 s nadobudnutím právoplatnosti 8. júna 2022, zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 24 mesiacov a rozhodnutím toho istého správneho orgánu zn. DP-07537/2022 z 10. októbra 2022, právoplatným 20. októbra 2022, zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel tiež na dobu 24 mesiacov, čoho si musel byť vedomý, za čo bol M. X. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu do väznice s ostrahou.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odsúdený M. X. (ďalej tiež „odsúdený“). V písomných dôvodoch odvolania namietal, že si v Českej republike vykonáva trest, ktorý by mu mal končiť v septembri 2024, a tak by mal mať do konca trestu menej ako 6 mesiacov. Poukázal na to, že 3. augusta 2023 bol odsúdený Okresným súdom v Mladej Boleslavi k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov. V Českej republike by mal vykonávať trest do januára 2026, pričom by mu mali premeniť aj podmienený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov. Prezentoval názor, že jeho trest nie je kratší ako 6 mesiacov. Nesúhlasí s tvrdením, že na území Slovenskej republiky nebýva, pretože po prepustení z Ústavu na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody Leopoldov v máji 2021 býval v U., kde pracoval a približne 3 mesiace býval v H. T. H.. Tam pracoval vo firme U. a C.. Býval u svojho nevlastného otca M. H. a brata na adrese T. C. V. XX, okres W.. Nie je pravdou, že sa 20 rokov nezdržiaval na území Slovenskej republiky. Chce ísť vykonávať trest na územie Slovenskej republiky, lebo po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody už nechce páchať trestnú činnosť. V Českej republike to nemá jednoduché, keďže má ešte 5 rokov zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. V Slovenskej republike má zázemie u svojho nevlastného otca M. H., ktorý býva na vyššie uvedenej adrese trvalého pobytu. Napadnutý rozsudok krajského súdu je, podľa jeho názoru, založený na nepravdivých informáciach.

Odsúdený z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a povolil mu vykonať si zvyšok trestu vo výmere 22 mesiacov na území Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) postupoval na základe odvolania (podaného v zmysle § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z.) podľa § 29 naposledy označeného zákona, teda (subsidiárne) podľa Trestného poriadku pričom zistil, že odvolanie odsúdeného M. X. nie je dôvodné.

Podľa § 518 ods. 4 druhá a tretia veta Trestného poriadku odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Krajský súd pri odmietnutí uznania a výkonu rozsudku Okresného súdu v Mladej Boleslavi zo 4. novembra 2022, sp. zn. 2T/143/2022 postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkonu rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorý preberá zásady vyjadrené v Rámcovom rozhodnutí Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii.

Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že z jednotlivých ustanovení zákona č. 549/2011 Z. z. vyplýva, že uznávacie konanie má špecifický, nostrifikačný charakter, v ktorom súd na neverejnom zasadnutí skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. Uznávajúci súd nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej, je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a slovenské orgány nenadobúdajú právo konať o podstate veci.

Základným filozofickým princípom uznania cudzieho rozhodnutia, ktorého konanie má teda nostrifikačný charakter, je zákaz preskúmania uznávaného rozhodnutia vo veci samej. Uznávajúci súd je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a jeho právnymi závermi. Nemôže preto zmeniť právnu kvalifikáciu, alebo oslobodiť odsúdeného. Zákaz preskúmania je premietnutý jednak vo vlastnom uznávacom konaní, ale tiež v zákaze konania o akomkoľvek opravnom prostriedku voči pôvodnému rozhodnutiu (obnova konania, dovolanie, sťažnosť pre porušenie zákona). Tento zákaz preskúmania je vyjadrený vo všetkých relevantných medzinárodných zmluvách, buď priamo ako viazanosť skutkovými zisteniami odsudzujúceho štátu, alebo ako zachovania si právomoci odsudzujúceho štátu konať o akýchkoľvek opravných prostriedkoch v danej veci (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tost 19/2014 z 30. septembra 2014).

Krajský súd v predmetnej veci napadnuté rozhodnutie náležite, presvedčivo a správne odôvodnil. Správny je aj záver krajského súdu, že v prerokúvanej veci predmetný skutok nebol justičným orgánom štátu pôvodu v osvedčení v časti h) bod 2 priradený do kategórie trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., respektíve v článku 7 ods. 1 Rámcového rozhodnutia rady 2008/909/SVV, avšak po posúdení obojstrannej trestnosti, predmetný skutok vykazuje všetky zákonné znaky pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona Slovenskej republiky s poukazom na § 122 ods. 10 Trestného zákona Slovenskej republiky.

Najvyšší súd súčasne v predloženej veci dospel k záveru, že krajský súd správne zistil dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia uvedený v ustanovení § 16 ods. 1 písm. f) zákona č. 549/2011 Z. z. Rozhodnutie o odmietnutí uznania a výkone dotknutého rozhodnutia je zákonné a vecne správne.

Podľa § 16 ods. 1 písm. f) zákona č. 549/2011 Z. z., súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak nie je splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,

b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojennej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky.

V danej veci krajský súd správne zistil, že odsúdený ako štátny občan Slovenskej republiky je prihlásený k trvalému pobytu na adrese T. T. V. XX, pričom k odhláseniu z jeho trvalého pobytu doteraz nedošlo. Odsúdený sa v obci nezdržiava približne 20 rokov, kedy odišiel aj so svojou rodinou do Českej republiky. V obci sa nezdržiava ani žiadny jeho príbuzný, ktorý by vedel uviesť jeho adresu pobytu. Krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by preukazovali jeho obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky. Od roku 2009 sa pohybuje v Českej republike, kde sa dopúšťa trestnej činnosti. Zo zisťovania obvyklého pobytu odsúdeného nevyplynuli iné skutočnosti, ktoré by preukazovali jeho rodinné, sociálne alebo pracovné väzby na území Slovenskej republiky, ktoré by mohli prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestu na území Slovenskej republiky.

Na základe uvedených skutočností krajský súd správne dospel k záveru, že odsúdený M. X. nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, čím nie je daný rozsah pôsobnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. V tejto súvislosti najvyšší súd zdôrazňuje, že na podklade uvedeného telefónneho čísla v odvolaní odsúdeného na jeho nevlastného otca M. H., najvyšší súd vykonal preverenie tejto skutočnosti, pričom 9. apríla 2024 5-krát a 10. apríla 2024 (opakovane) sa neúspešne pokúsil telefonicky kontaktovať nevlastného otca odsúdeného na mobilné číslo XXXX XXX XXX.

Tento mobilný telefón vykazoval známky nedostupnosti.

Súčasne najvyšší súd, rovnako ako krajský súd dospel k záveru, že nie je daný ani rozsah pôsobnosti podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z., pretože voči odsúdenému ako občanovi Slovenskej republiky, ktorý nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, nebolo v súdnom alebo v správnom konaní v Českej republike rozhodnuté o jeho vyhostení na územie Slovenskej republiky.

Nad rámec týchto úvah je potrebné dodať, že v posudzovanej veci bol daný dôvod odmietnutia uznania a výkonu predmetného rozsudku Českej republiky podľa § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z., keďže dĺžka výkonu trestnej sankcie nepresahuje 6 mesiacov, avšak z dôvodu nepodania odvolania prokurátorkou v neprospech odsúdeného, najvyšší súd nemohol uvedený nedostatok napraviť, pretože by takýmto postupom porušil zásadu zákazu zmeny k horšiemu (zákaz reformatio in peus). Je možné vysloviť len názor spočívajúci v nesúhlasnom stanovisku vo vzťahu k vyjadrenému názoru krajského súdu, že tým, že existuje dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. f) zákona č. 549/2011 Z. z., ktorý systematicky predchádza dôvodu odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z., považoval krajský súd rozhodnutie o odmietnutí uznania a výkon predmetného rozhodnutia aj vo vzťahu k uvedenému ustanoveniu za nadbytočné. Takýto názor nemožno akceptovať, pretože súd má v týchto veciach skúmať všetky okolnosti, ktoré by viedli k zisteniu relevantných skutočností a ich následnému subsumovaniu pod konkrétny dôvod odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 (obligatórne dôvody), respektíve § 16 ods. 2 (fakultatívny dôvod) zákona č. 549/2011 Z. z. Pre prípad, že súd zistí dva alebo viac dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia podľa § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., je jeho povinnosťou uviesť všetky zistené zákonné dôvody na odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia.

Odsúdený M. X. v dôvodoch svojho odvolania neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré by bránili odmietnutiu uznania a výkonu predmetného rozhodnutia Českej republiky na území Slovenskej republiky, pričom ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne hmotnoprávne a ani procesnoprávne prekážky, ktoré by bránili takémuto postupu.

Vo vzťahu k námietke odsúdeného, že u neho sú splnené podmienky pre uznanie a výkon cudzieho rozsudku preto, že na území Slovenskej republiky má obvyklý pobyt, najvyšší súd uvádza, že táto námietka nebola uplatnená dôvodne. Rozhodnutie cudzieho štátu možno totiž podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. uznať a vykonať o. i. aj vtedy, ak ide o občana Slovenskej republiky s preukázateľnými rodinnými, sociálnymi alebo pracovnými väzbami, ktoré by mohli prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestu na území Slovenskej republiky. O túto situáciu v prípade odsúdeného nejde, keďže zo spisového materiálu existencia takýchto sociálnych a rodinných väzieb nevyplyva. Pokiaľ ide o jeho tvrdenia, že býva u jeho nevlastného otca M. H., ako aj nevlastného brata na adrese T. T. V. XX, okres W., tieto tvrdenia odsúdený nijakým spôsobom nepreukázal, nezistil ich pri svojom dôslednom šetrení ani krajský súd. Najvyšší súd sa niekoľkokrát pokúsil telefonicky kontaktovať nevlastného otca odsúdeného M. H., avšak na telefónne číslo, ktoré odsúdený konkretizoval v odvolaní, sa najvyššiemu súdu nepodarilo dovolať.

Vo vzťahu k námietke odsúdeného ohľadne vykonávania trestu odňatia slobody vo výmere vyššej ako 6 mesiacov, najvyšší súd konštatuje, že v čase podania osvedčenia Okresným súdom v Mladej Boleslavi na krajský súd, mal odsúdený v predmetnej trestnej veci vykonané 4 dni a 20 hodín, keďže do doby výkonu trestu odňatia slobody bola započítaná doba jeho zadržania od 2. novembra 2022 0.15 hod. do 4. novembra 2022 11.25 hod., teda 2 dni a 11 hodín a odsúdený v dňoch od 8. marca 2023 10.12 hod. do 10. marca 2023 19.40 hod. vykonal z trestu odňatia slobody 2 dni a 9 hodín. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že zvyšok trestu odňatia slobody, ktorý má odsúdený vykonať je kratší ako 6 mesiacov.

Najvyšší súd vzhľadom k tomu, že nezistil dôvod pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia rozhodol tak, že postupom podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.